

Cur actus honesti peccatoris ordinentur virtualiter ad bonum proprium; peccata vero venialia in iusto non ordinentur virtualiter in Deum, sed tantum habitualiter? pag. 334. n. 135.

Etiā actus fidei, & spei in peccatore ordinantur saltem virtualiter ad bonum proprium: & quare? ibid.

Cur actus honesti in iusto recipiant specialem bonitatem moralem ex fine vitimo particulari; & actus peccatoris ex fine vitimo particulari nullam specialem bonitatem, aut malitiam recipiant. pag. 335. n. 136.

Omnis actus peccatoris quoad entitatem ordinatur ad Deum tanquam ad vitimum finem ex directione ipsius Dei: sed ex directione ipsius peccatoris ordinantur ad bonum proprium tanquam ad vitimum finem. n. 137.

Penetrabilitas.

Non repugnat corporibus de potentia absoluta. tr. 8. disp. 2. pag. 368. n. 93.

In beatis non est dos, sed miraculum. ibid.

Penetrabilitas corporis gloriosi quomodo dicatur propria ex vi dotis, quamvis fiat per miraculum. ibid.

Duo corpora gloriosa nunquam se penetrant. ibid.

Perfectio, Perfectum.

Actio est perfectio simpliciter simplex, sicut virtus activa. tr. 6. disp. 1. pag. 7. n. 20.

Quenam sit perfectio simpliciter simplex. ibid. pag. 7. n. 20. & disp. 2. pag. 52. n. 52.

Generatio Verbi divini est perfectio simpliciter simplex. ibid.

Magnitudo in Deo est idem, quod perfectio. ibid. pag. 50. n. 41. & pag. 57. n. 69.

Bonitas est idem, quod perfectio. ibid.

Omnis perfectio est absoluta. pag. 50. n. 46.

Mathematicalia, natura hominis ve sic, & ratio veri non dicuntur bonitatem, & perfectionem, quamvis habeant integritatem in suis rationibus formalibus. pag. 56. num. 47. & 67.

Perfectio dicitur ad se, seu ad subiectum, non ad aliud. n. 47.

Relativa transcendentalia sunt perfecta, non predicamentalia: & quare? pag. 50. n. 48.

Non sunt personae divinas dicere perfectionem relativam, & hanc esse vnam, & communicabilem. pag. 53. n. 51. & 57.

Nec sunt huiusmodi perfectionem, & esse ad se, seu ad subiectum. n. 56.

Non omnis differentia addit perfectionem generi. pag. 56. n. 65.

Infinitas, si est relativa, non exprimit perfectionem. n. 67.

Non omnis actus dicit perfectionem. ibid.

Res latius patet, quam perfectio. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum, & bonum cum quo ente convertantur. ibid.

Perfectum est, cui nihil deest: quomodo intelligendum. ibid.

Entia, quo perfectiora, eo sunt in maiori excessu creata: & quomodo hoc intelligendum. tract. 7. disp. 1. pag. 26. n. 32.

Licet relatio predicamentalis non dicat perfectionem, bene tamen transcendentalis. tract. 8. disp. 1. pag. 295. n. 13.

Permissio.

Permissio in Deo non datur respectu indifferentium, sed tantum respectu malorum. tract. 104. disp. 3. pag. 502. n. 18.

Permittere non est proprie actus legis. n. 18.

Non cadit ius lege aeterna. pag. 501. n. 15.

Perpetuum.

In perpetuis idem est esse, & posse. tract. 7. disp. 1. pag. 127. n. 35. & 37.

Perseverantia.

Angelus non potuit ad beatitudinem pervenire sine dono perseverantiae, & quomodo habuerit illud, cum immediate post primum instans fuerit beatus? tract. 7. disp. 3. pag. 284. num. 159.

Perseverantia existens in voluntate non est simpliciter virtus. tr. 1. disp. 2. pag. 532. n. 16.

Persona.

Diffinitio personae. tract. 6. disp. 3. pag. 612. num. 1.

Quid intelligatur per illa verba *individua substantia* posita in diffinitione personae? ibid.

Quid nomine *rationalis* ibid.

Cur non competat natura divina, ut praeterea: & relationibus? pag. 62. n. 1. & seq.

Ratio personae significat quid perfectissimum in tota natura. pag. 63. n. 4.

Pro eodem usurpatur nomen hypostasis, & nomen personae. n. 6.

Persona divina.

Vna persona divina verè, & formaliter procedit ab alia. tr. 6. disp. 1. pag. 1. n. 2.

Cur vna persona divina producat aliam; secus vero vnus Angelus alium Angelum? pag. 3. num. 9.

Persona divina quasi bis includit naturam, semel quidem per modum transcendentis, & semel per modum naturae. ibid. disp. 2. pag. 55. n. 64.

Constituere personam, & constituere connaturalissime, ex diversis capitibus oritur in divinis: & quare? pag. 56. & 57. n. 68.

Ea, quae conveniunt personis divinis ratione proprietatis dicuntur pluraliter, ut *personae*. pag. 61. n. 82.

In divinis est formaliter ratio personae. ibid. disp. 3. pag. 63. n. 3.

Dantur tres personae, & tres hypostases; & non tres substantiae, nec tres vices. n. 6.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum formale directum personae divinae sit relativum, & quodnam minus relativum? pag. 64. n. 7.

An significatum eius materiale directum sit relativum, & quodnam? ibid.

Quod in recto, sive in obliquo? ibid.

An relatio in abstracto sit significatum directum, an indirectum, seu in obliquo? pag. 65. num. 13.

Cur in Deo non datur quarta persona ratione spirationis activae? pag. 69. n. 25.

Nec ratione subsistentiae absoluta. num. 26. & 27.

In Deo sunt tantum tres personae, & non plures, pag. 73. n. 40.

Personarum numerus. Vide Numerus.

Ratio personae non est univoca respectu trium personarum, sed analogica. pag. 74. n. 44.

In divinis dantur proprietates constituentes, & distinguentes personas. pag. 76. n. 49.

Constitutio earum est per simplicitatem. ibid.

Quomodo sit realis, cum extrema non sit realis distincta? ibid.

Proprietates constituentes personas non sunt absolute, sed relative. n. 51. Vide Pater.

Per hoc nomen persona non significatur primario, & formaliter relatio per modum relationis, sed per modum substantiae. pag. 80. num. 83.

In divinis nullum est caput distinctionis realis, nisi quod vna persona sit *qua alia*, & alia sit *qua ab illa*. pag. 105. n. 134.

An distinctio divinarum personarum sit ratio a priori distinctionis personarum, vel e converso? pag. 107. n. 139.

Datur vera missio, tam visibilis, quam invisibilis inter personas divinas. ibid. pag. 114. num. 161.

Quid requiratur ad missionem vnus personae ab alia? ibid.

In missione divinarum personarum nulla datur imperfectio. ibid.

Cur deroget dignitati Angelorum superiorum, quod mittantur, non autem dignitati divinarum personarum? pag. 115. n. 164.

Ad missionem necessaria est processio originalis in persona, quae mittitur. n. 165.

Missio visibilis, & invisibilis consistit in aliquo effectu de novo producto connotante exitum vnus personae ab alia. n. 166.

Pater cur non possit mitti? pag. 116. n. 169.

Cur possit dari nobis, non autem mitti? ibid.

Inter personas, quibus convenit mitti, cur non possit mitti vna sine alia invisibiliter. n. 170.

Loquendo de missione visibilis potest mitti vna persona sine alia. ibid.

Sumpta missione iuxta translationem primariam a creatis ad divina vna persona non mittitur ab alia, a qua non procedit. pag. 117. n. 172.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, a qua non procedit. ibid.

Personalitas. Personalitates divinae in vi esse relativi constitunt personas: constituere autem connaturalissime habent ab essentia in se inclusa: & eius ratio. tr. 6. disp. 2. pag. 57. n. 68.

Personalitas Verbi per quid, & quomodo constituit subsistentiam creatam? pag. 58. n. 73.

Communicare se humanitati non dicit perfectionem. ibid.

Estne personalitas creata importet propriam perfectionem, & non divina, non potest dici perfectio. ibid.

Quomodo sanctificet eam, & reddat impeccabilem, an ratione relativi, an ratione essentiae in personalitate inclusa? pag. 59. num. 73. & seq.

Quomodo reddat illam obiectum congruum divinae dilectionis, & dignam adoratione Latina? ibid.

Quomodo tribuat valorem operibus Christi? ibid.

Quomodo Christum constituat Filium Dei naturalem? ibid.

Phantasma.

Quomodo phantasma sit medium inter sensibilia, & intelligibilia ad hoc, ut producat speciem intelligibilem. tract. 7. disp. 2. pag. 183. num. 42.

Cur phantasma possit concurrere cum intellectu agente ad productionem speciei intelligibilis, secus vero obiectum materiale cum intellectu Angelico? pag. 185. n. 47.

Phantasma pluralitas. Vide Diffinitio.

Phantasma pondus.

Per volitionem creatam producit acta voluntatem terminus quidam per modum ponderis, & inclinationis in obiectum. tr. 6. disp. 1. pag. 28. n. 93.

Hic terminus est inclinatio in actu secundo in obiectum, voluntas vero est inclinatio in actu primo: utrumque tamen necessarii ad volitionem. pag. 29. n. 96.

Quomodo amans sit in amato, & amatum in amante. n. 98.

Licet probabile sit, quod Deus unatur cum amore beatifico per modum ponderis in obiectum, sicut unatur per modum Verbi in visione beatifica; probabilius est oppositum. num. 99.

Possessio. Possessio non est actus appetitivae, sed cognoscitivae. tract. 8. disp. 2. pag. 34. num. 16. & seq.

Non qualibet attingentia obiecti beatifici est eius possessio, sed debet esse attractiva. ibid.

Debet importare unionem realem, & non tantum affectivam. pag. 34. n. 21.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Cur D. Thom. neget in Deo rationem potentie respectu actuum essentialium, & illam concedat respectu notionalium? tr. 6. d. 1. p. 13. n. 44.

Ab vna potentia non possunt plures operationes
vt plures procedere. tract. 7. disp. 2. pag. 221.
num. 150.

Potentia fixa organo corporeo nequit attingere
quidditates vniuersales, etiam materiales.
tract. 7. disp. 1. pag. 119. n. 3.

Ratio *sub qua* intrinseca potentie non petit esse
intrinsece in obiecto secundario. tract. 8. disp.
1. pag. 301. n. 30.

Modus operandi potentie sequitur conditionem
formae, per quam agit. tract. 9. disp. 2. pag. 416.
num. 4.

Que perfectio potentie activae debet relucere
in actibus intrinsecis? pag. 426. n. 31.

Que potentie in suis actibus possint violentari?
ibid. disp. 3. pag. 435. n. 16.

Que potentia sint receptivae virtutum? tract. 11.
disp. 2. pag. 538. per totam.

Actus virtuosus superat vires potentiae, a qua
elicitur, ob idque requirit habitum. ibid. disp.
1. pag. 519. n. 26.

Operatio principalis attribuitur potentie, quam
virtuti. pag. 521. n. 31.

Potentia interior elevatur a superiori, media
motione ab ea descendente ad producendum
actum virtuosum. pag. 522. n. 34.

Prima motio non fit per habitum, bene tamen
posterior. pag. 517. n. 18. & 19.

Potentia potest perfici, & intra latitudinem sui
obiecti specificavi, & extra illam. ibid. disp.
2. pag. 536. n. 25.

Quando cogitandum, quod perficitur extra
latitudinem obiecti, & quando intra latitu-
dinem illius? ibid.

Omnes potentie, etiam corporales, quamvis
sint in beatitudine, non tamen omnes exercebant
suas operationes. tract. 8. disp. 2. pag. 372.
num. 102.

Omnes potentie sensivae, & appetitivae elicient
in beatitudine proprios actus. ibid. & seq.

Potentia peccandi non remanet in beatis. pag.
ni 356. n. 56.

Non est pars libertatis, sed effectus, seu signum.
pag. 340. n. 15. & pag. 360. n. 16.

Potentia spiritalis.
Cur potentia spiritalis petat ex parte principij
plurilitatem suppositorum, & non omnipo-
tentia? tract. 6. disp. 3. pag. 111. n. 152.

In Patre est potentia spiritalis perfecta, quam-
vis deficiat ei aliquid pertinens ad actionem
talis potentiae: & quare? pag. 112. n. 153.

Præceptum.

Datur præceptum de exercitio virtutis infusa.
tract. 1. disp. 2. pag. 543. n. 45.

Quando transgressio illius sit speciale peccatum
declarandum in confessione? ibid.

Præceptum non operandi otiosè datur in omni
operante, & qua ratione. tr. 10. disp. 3. pag.
505. n. 28. & seq.

Præceptum non diligendi Deum, an possit ab

ipso Deo imponi. ibid. disp. 2. pag. 481. nu-
mer. 8.

Præceptorum distinctio non distinguit actus
morales, nisi adit distinctio obiecti formalis
in esse moris. ibid. disp. 1. pag. 456. n. 29.

Prædeterminatio.

Prædeterminatio physica non officit libertati.
tract. 9. disp. 2. pag. 434. n. 9.

Calvinus assererebat, per prædeterminationem
Dei efficacem auferri libertatem. pag. 432.
num. 5.

Primum. Vide Principium, Ens. Principium.

Primo principio repugnat habere principium
per modum cause, secus vero per modum
puri principij: & quare? tract. 6. disp. 1. pag.
4. num. 12.

Principium cuiusvis processionsis est duplex;
quod, & *quo*: & quænam sint? pag. 6. n. 19.

Nulla relatio divina est principium proximum
quo processionsis divinæ. pag. 10. n. 32.

Principium proximum *quo* est id, in quo agens
assimilat sibi terminum. ibid.

Principium *quo* proximum debet esse virtus na-
tura. ibid.

Principia proxima divinarum processionum
sunt intellectus, & voluntas, quatenus con-
notant relationem paternitatis, & spiritalionis
activæ. pag. 11. n. 37.

Principium radicale non semper producit ter-
minum similem sibi, seu in natura. pag. 32.
num. 108.

Quando principium non habet diversam natu-
ram a termino, non est illo prius natura. tract.
6. disp. 2. pag. 39. n. 6.

Principia comparantur ad conclusiones, sicut sci-
entis ad media. tract. 8. disp. 1. pag. 295. n. 11.

An sint obiectum adæquatum intellectus? pag.
299. n. 25.

Differentiam inter principia, & conclusiones in
ordine ad terminandum intellectum, & in-
ter finem, & media in ordine ad terminan-
dam voluntatem. ibid.

Privatio.

Privatio petit habere veram causam ad distina-
tionem negationis. tract. 9. disp. 1. pag. 412.
num. 73.

Privatio qualiter possit apponi vt medium ad
aliud? tract. 8. disp. 4. pag. 296. n. 15.

Non datur in ea intrinseca vtilitas, & bonitas.
ibid.

Privatio, alia consistit in *privato esse*, & alia
in *privari*. tract. 10. disp. 3. pag. 499. n. 9.

Hæc posterior non auferit totum contrarium.
ibid.

Procedere, Processio.

Triplex est genus processionum: aliud actio-
num formaliter transcendentium, aliud actio-
num virtualiter transcendentium, ceteri formaliter
immanentium, & alterum actionum for-
ma-

maliter immanentium, tam ex parte ipsarum,
quam ex parte termini. tract. 6. disp. 1. pag. 1.
num. 1.

Datur intra Deum vera, & formalis processio
vnius personæ ab alia. n. 2.

Operari dari processio infinita, quæ salvatur
intra Deum, & non ad extra. pag. 2. n. 4.

Enti a se, seu primo principio per modum cau-
sæ non repugnat procedere ab alio per mo-
dum puri principij, licet repugnet procede-
re ab alio tanquam a causa: & quare? pag.
4. n. 12.

Verbum divinum procedit per intelligere abso-
lutum, & non per aliquod notionale. pag. 12.
num. 41.

Nomen processionsis est impositum ad signifi-
candum motum cum aliquo ordine. pag. 13.
num. 44.

Processio per intellectum ex vi sua producit
terminum similem suo principio in natura,
non autem processio per voluntatem. pag. 30.
n. 107.

Quomodo hinc deducendum, quod processio
verbi divini sit generatio, non autem proces-
sio Spiritus sancti. ibid.

Processio in divinis.

Principium quod divinarum processionum sunt
personæ divinæ: principium *quo* radicale est
divina natura. tr. 6. disp. 1. pag. 6. n. 19.

Processiones divinæ sunt vere, & proprie actio-
nes, & non puræ emanationes. pag. 7. n. 20.

Natura divina, vt præintellecta vel ex parte rei,
vel ex modo concipiendi, intellectui, & vo-
luntati non est principium proximum *quo* di-
vinarum processionum. pag. 8. n. 23.

Ex eo, quod natura divina, vt præintellecta in-
tellectui, & voluntati, est principium proxi-
mum *quo* divinarum processionum, plura
sequuntur absurda: & qualia? pag. 9. n. 26.

Nulla relatio est principium proximum *quo* pro-
cessionsis divinæ. pag. 10. n. 32.

Intellectus, & voluntas sunt principia proxima
divinarum processionum, prout connotant
relationem paternitatis, & spiritalionis activæ.
pag. 11. n. 37.

Processiones divinæ activæ sumptæ non sunt
actus ex aquo, & formaliter diversi ab intel-
ligere, & velle, sed verbum divinum procedit
per intelligere, & Spiritus sanctus per
velle. pag. 12. n. 38.

Immo per intelligere primordiale. pag. 13. n. 42.
Nomen processionsis in divinis significat relatio-
nem ex modo significandi, sed re ipsa signi-
ficat absolutum, & quare? n. 44.

Probabile est quod licet processio activa in
Deo est quid absolutum in recto, etiam pro-
cessio passiva. pag. 14. n. 45.

Sed probabilius, quod processio passiva est re-
latio in recto, licet processio activa sit in re-
cto quid absolutum: & quare? ibid.

Paul. Theol. Salm. Tom. II.

Processiones divinæ sunt intelligere, & velle,
vt important aliquem modum per relationes,
num. 46.

Processioni verbi divini non convenit ratio ge-
nerationis, prout abstrahit a generatione vi-
ventium, & non viventium. pag. 19. n. 64.

Convenit tamen ei ratio generationis viventium,
pag. 20. n. 67.

In processione verbi divini cum municantur ei
ex vi processionsis, & primario omnes for-
malitates de linea naturæ. pag. 21. num. 73.
& 74.

Si natura divina non constitueretur metaphysicè
per intelligere actuale, processio verbi divi-
ni non haberet rationem perfectissimam ge-
nerationis. pag. 24. n. 81.

Datur in divinis processio per voluntatem. pag.
28. n. 92.

Cur terminus eius dicatur Spiritus sanctus? &
cur Spiritus sanctus per voluntatem procedat?
n. 92. & 93.

Processio Spiritus sancti non est generatio. pag.
30. n. 100.

Non communicatur ei formalissime, & ex vi
processionsis natura divina: & quare? n. 101.

Quia processio Spiritus sancti est secunda, non
est generatio, & quomodo hæc ratio intelli-
genda? n. 102.

Quia Spiritus sanctus procedit a duabus perso-
nis, non est generatio, & quomodo hæc ra-
tio intelligatur? n. 103.

Quia processio verbi divini est prima in Deo, &
ab vna tantum persona, est generatio: expli-
catur hæc ratio. n. 102. & 103.

In processionibus divinis communicata vna for-
malitate pertinet ad vnam lineam, commu-
nicantur etiam formalissime omnia, quæ
pertinent ad eandem lineam. pag. 22. n. 73.
& pag. 31. n. 106.

Quomodo Spiritui sancto possit communicari
attrioutum amoris, quia prius communicetur
natura, a qua oritur attributum. pag. 34. nu-
mgr. 117.

Est communicetur ei natura divina prius in
executione, non tamen formalissime ex vi
processionsis, sed tantum identice, & per ac-
cidens. ibid.

In processione verbi divini communicantur illi
formalissime ex vi processionsis natura divi-
na, & omnia attributa, licet cum ordine
quodam: in processione autem Spiritus san-
cti solum communicantur illi formaliter amor
ex vi processionsis, & alia prædicata divina
tantum identice. n. 117.

Processio Spiritus sancti non est identice gene-
ratio, licet identice communicet naturam di-
vinam: & quomodo hoc est explicandum?
ibid.

Spiritus sanctus ex vi processionsis non est for-
maliter Deus, sed identice: absolute tamen

Hhhh

109

loquendo est formaliter Deus. n. 118.
 Non procedit ex vi processiois vt subsistens in natura divina. n. 119.
 Procedit tamen ex vi processiois vt subsistens subsistentia relativa. ibid.
 In Deo datur relatio realis fundata in processiois. tract. 6. disp. 2. pag. 42. num. 211.
 Non datur in Deo nisi duplex processio. pag. 43. n. 23. & seq.
 Verbum divinum procedit ex cognitione omnium, quæ sunt formaliter, & necessario in Deo. ibid. disp. 3. pag. 90. n. 92.
 Quomodo etiam deducendum hoc ex eo, quod Verbum debeat procedere ex cognitione comprehensiva Patris? pag. 91. n. 93.
 Quomodo etiam ex eo, quod debeat procedere ex cognitione comprehensiva divinæ essentia? n. 94.
 Cur ex eo, quod Verbum procedat, vt imago Patris, debeat procedere ex cognitione eius, vt obiecti? n. 95.
 Cur ex eo, quod procedat ex cognitione Patris vt obiecti, debeat procedere ex cognitione sui? pag. 92. n. 96.
 Cur ex eo, quod Verbum divinum procedat ex cognitione Patris, & simpliciter, debeat procedere ex cognitione Spiritus sancti? pag. 93. n. 97.
 Cognitione, ex qua Verbum procedit, non potest intelligi in aliquo signo in quo, etiam rationis, vt terminata ad essentiam, & non ad personam, vel ad vnam personam sine alia. n. 98.
 Quomodo Verbum divinum possit procedere ex cognitione personarum, cum personæ sint obiectum secundarium cognitionis, ex qua procedit? pag. 94. n. 99.
 Processio, id est, spiratio passiva.
 Est notio Spiritus sancti. tract. 6. disp. 3. pag. 75. n. 47.
 Propositio.
 Hæc propositio in divinis neganda, *Attributum misericordie est attributum iustitie*. tract. 6. disp. 2. pag. 42. n. 19.
 Cur hæc sit falsa in divinis: *Paternitas est spiratio*, cum paternitas, & spiratio solum virtualiter distinguantur? ibid.
 Hæc propositio, *Relatio est perfectio*, est non minus vera, & formalis, quam hæc: *Relatio est essentia*. ibid.
 Hæc propositio, *Essentia generat*, est falsa. pag. 61. n. 82.
 Etiam hæc, *Deitas est nascibilis*. ibid.
 Propier.
 Propier in diffinitione finis quid significet? tract. 1. pag. 305. n. 43.
 Non importat solum respectum vnius ad aliud, sed etiam veram causalitatem finalem. ibid.
 Proximus.
 Quomodo attingatur per actum charitatis? tract. 3. disp. 1. pag. 302. n. 32.

An per modum medij? ibid.
 An sit obiectum pure materiale, vel possit dici formale respectu alicuius actus charitatis? ibid.
 An eius amor distinguatur specie ab amore ipsius Dei? ibid.
 Duplex amor charitatis respectu Dei, & proximi cum distinctione specifica in esse rei. numer. 33.
 Quomodo exponendus D. Thom. dicens oppositum. ibid.
 Non est contra rationem actus theologalis, quod amor proximi per charitatem non specificetur à Deo: & quare? n. 33.

Prudentia.

Prudentia est regula proxima moralitatis. tract. 10. disp. 1. pag. 47. n. 67.
 Quas condiciones requirit? ibid.
 Ex quocunque capite actus vitietur, non est conformis prudentia. ibid.
 Debet attendere ad omnia, quæ occurrere possunt in quacunque materia. ibid.
 Hinc deducendum, quod vera prudentia non potest insinere in actum ex aliquo capite malum. ibid.
 Prudentia nihil dicit de actibus indifferentibus secundum se. tract. 10. disp. 3. pag. 501. n. 15.
 Habet nexum cum omnibus virtutibus moralibus. tract. 11. disp. 3. pag. 547. n. 6.
 Non multiplicatur ad earum multiplicationem, nec dantur prudentia partiales. n. 7.
 Nequit esse vera prudentia, nisi ad omnia se extendat, quæ occurrere possunt in qualibet materia. ibid.
 Etiam si darentur prudentia partiales, nulla sine reliquis esset perfecta. pag. 548. n. 8.
 Rectitudo actus prudentie omnino dependet à rectitudine appetitus. ibid.

Prudentia regnativa, politica, & economica distinguuntur specie. pag. 550. n. 14.
 Cur dentur plures artes iuxta diversitatem tractabilium, & non plures prudentia iuxta diversitatem agibilium? ibid.
 Pauper.
 In pueris est voluntarium proprie dictum. tract. 9. disp. 1. pag. 191. n. 9.
 An in pueris detur aliqua libertas? ibid. disp. 2. pag. 428. n. 37.

Qualitas.

Qualitas, quæ afficit bene, vel male subiectum, pergit ad speciem habitus. tract. 11. disp. 2. pag. 511. n. 2.
 Prima eius divisio est per bene, & male, non per facile, & difficile. pag. 515. n. 13.
 Quando qualitas habet rationem habitus, & quomodo.

quando rationem dispositionis? ibid. pag. 512. num. 5.

Quando.

Quando est circumstantia moralis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.
 Qualiter augeat bonitatem, vel malitiam actus? pag. 482. n. 10.
 Cur non augeat in infinitum? pag. 483. n. 13.
 Quid, si aliquis actus ab eterno durasset? ibid.
 Quibus auxilijs.

Quibus auxilijs est circumstantia moralis, dicens instrumenta, quibus actio exercetur. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.

Quid.

Quid est circumstantia moralis se tenens ex parte obiecti. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.
 Dicitur etiam circa quid. ibid.

Qualiter augeat bonitatem, vel malitiam actus? pag. 482. n. 10.
 Quare non augeat infinite moralitatem actus, etiam in infinitum crescat? n. 11.

Quidditas. Vide Essentia.

Quis.

Quis est circumstantia moralis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.

Quæ conditio personæ sit hæc circumstantia? pag. 482. n. 10.

Quomodo.

Quomodo est circumstantia moralis, dicens intentionem, & modum actus. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.

Quo pacto moralitatem augeat? pag. 482. numer. 10.

Quoties.

Non est species peculiaris circumstantia moralis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.

R

Regula.

Quomodo intelligenda illa regula: *Quicumque intelligit? &c.* tract. 6. disp. 1. pag. 2. n. 7. & pag. 5. n. 13. & seq.

Illæ regula: *Qui dat formam, dat consequentia formam*, habet locum in generatione Verbi divini. pag. 24. n. 117.

Et illa: *Quæ sunt eadem vni tertio sunt eadem inter se.* ibid. disp. 2. pag. 40. num. 13. & seq.

Actus non subijcibilis regulis morum, non potest esse moralis. tract. 10. disp. 1. pag. 447. num. 1.

Natura rationalis non est prima regula moralitatis. pag. 465. num. 52.

Lex eterna est prima regula moralitatis. numer. 54.

Non tamen est proxima, sed remota. ibid.

Idem dicendum est de omni alia lege extrinseca. ibid.
 Paul. Theol. Salm. Tom. II.

Solum dictamen practicum rationis est proxima regula illius. ibid.

Regulabilitas.

Regulabilitas actus quid sit? tract. 10. disp. 1. pag. 452. n. 18.

Supponitur ad moralitatem. ibid.

Relatio.

Triplex est genus relationum: unitatis, & numeri; mensuræ, & mensurabilis; productivæ, & productivæ. tract. 6. disp. 1. pag. 2. n. 6.

Nulla relatio est actus intellectus, & voluntatis? pag. 12. n. 41.

Probabile est, quod processio passiva dicitur in recto quid absolutum, sicut processio activa, & non relativum. pag. 14. n. 45.

Sed probabilius est, quod processio passiva est in recto relatio, quamvis processio activa sit in recto quid absolutum: & quare? ibid.

Relatio creata reducitur ad absolutum, quia est accidens; secus vero relatio divina, quia est substantia, & indistincta ab absoluto. ibid.

disp. 2. pag. 39. n. 6.

Relatio creata secundum ad est realis. pag. 40. num. 10.

Quomodo intelligendum, quod solum in relationibus inveniuntur aliqua secundum rationem tantum. n. 11.

Existentialis relationis creatae est quid absolutum? pag. 47. n. 36.

Eius quoque duratio est absoluta. ibid.

Relationis duplex conceptus, *in*, & *ad*. ibid.

Quod relatio creata habeat existentiam distinctam ab existentia fundamenti, oritur ex imperfectione. pag. 48. n. 41.

Dum dicitur totum esse relationis esse ad aliud, non intelligitur de esse existentia. ibid.

Quotuplex conceptus, tam genericus, quam specificus datur in relatione creata. pag. 55. num. 63.

Quod relatio creata, prout distincta à substantia, afferat propriam perfectionem, & non relatio divina, oritur ex imperfectione illius, nempe, quia est accidens. pag. 56. n. 65.

Relatio secundum ad non exprimit esse actum essentia; & quamvis sit actus illius, non dicit perfectionem. n. 67.

Relatio secundum ad præcendit à convenientia, & disconvenientia. n. 68.

Licet relatio prædicamentalis non exprimat perfectionem, bene tamen transcendentalis. tract. 8. disp. 1. pag. 295. n. 13.

Cur relatio primaria medij, vt talis, sit transcendentalis? ibid.

Vt actus habeat bonitatem à fine, debet ad illum referri, vel formaliter, vel virtualiter. tract. 10. disp. 2. pag. 448. n. 31.

Non semper est necessaria relatio formalis. ibid.

Quid dicendum de relatione interpretativa? pag. 449. n. 33.

Relatio predicamentalis supponit virtutem con-

Unitatem. tract. 11. disp. 1. pag. 513. n. 9.
 Quid dicendum sit de relatione secundum dici.
 pag. 514. n. 9. & 10.
Relatio divinis.
 Nulla relatio divina est principium proximum
 quo processio divinarum. tr. 6. disp. 1. pag. 10.
 num. 32.
 In Deo dantur relationes reales. ibid. disp. 2. pag.
 37. n. 1.
 Cur relatio dominij non sit in Deo realis, & re-
 latio paternitatis, & filiationis sint reales?
 pag. 38. n. 2.
 Cur Christus non possit denominari Filius à re-
 latione existente in Patre, cum tamen denomi-
 netur Filius B. V. Mariæ à relatione existente
 in eâ? n. 3.
 Relatio per se subsistens, & identificata cum fun-
 damento non dicit imperfectionem. n. 4.
 Pectus necessario correlativum; hæc autem neces-
 sitas non oritur ex indigentia. ibid.
 Si in Deo non essent relationes reales, natura di-
 vina non esset perfectissima, quamvis non ad-
 dant perfectionem. n. 5.
 Relatio creata reducitur ad absolutum, quia est
 accidens; secus vero relatio divina, quia est
 substantia, & indistincta ab absoluto. pag. 39.
 num. 6.
 In relatione divina non est idem esse ad aliud, &
 esse ab alio. ibid.
 Relationes divine secundum esse ad etiam sunt
 reales. n. 7.
 Relatio divina secundum conceptum ad sequi-
 tur ad processioem. n. 9.
 Quare unitas numerica essentiarum divinarum non ob-
 stet realitati relationum? ibid.
 Quomodo, non obstante eâ unitate, sint ad
 aliud? ibid.
 Distinguuntur quasi specificè. ibid.
 Quare relationes divinarum distinguantur inter se, &
 quare non? pag. 40. n. 12.
 Si non daretur in Deo distinctio realis relatio-
 num, non salvaretur trinitas realis persona-
 rum.
 Ex identitate relationum cum natura divina, cur
 non sequitur identitas earum inter se? nu-
 mer. 13.
 In Deo non sunt, nisi quatuor relationes reales.
 pag. 42. n. 20.
 Et quanam sint? ibid.
 Non datur relatio realis divina, quæ fundetur in
 unitate, & numero; nec quæ fundetur in
 ratione mensuræ, & mensurabilis. n. 21.
 In Deo tantum datur relatio realis fundata in
 processioem. ibid.
 Curi ter Patrem, & Filium non datur relatio
 realis similitudinis, cum habeant diversos
 modos habendi naturam? pag. 44. n. 26.
 Relationes divinarum non existunt per proprias exi-
 stentias relativæ, sed tantum per existentiam
 absolutam essentiarum. pag. 45. n. 28.

Si haberent illas essent in Deo tres æterni, & tres
 increati substantivæ; & quare? ibid.
 In relationibus divinis proportionaliter ad
 creatas est duplex conceptus, in scilicet, &
 ad. pag. 49. n. 36. & 44.
 Unde oritur, quod relatio creata habeat exi-
 stentiam distinctam ab existentia fundamen-
 ti, & non relatio divinarum pag. 48. n. 41.
 Existentia absoluta quomodo communicetur re-
 lationibus divinis, ut per eam existant? pag.
 49. n. 43.
 Relationes divinarum, ut distinctæ ab essentia, sunt
 infinite bonæ, & perfectæ. n. 44.
 In relationibus divinis præter ad est duplex in,
 aliud absolutum, & aliud relativum. ibid.
 Relatio divina non affert perfectionem relati-
 vam. pag. 50. n. 45.
 Quare eiusmodi perfectio non coheret cum
 personarum æqualitate? pag. 51. n. 49.
 Si in relatione divina esset perfectio relativa, ef-
 fet perfectio simpliciter simplex. pag. 52.
 num. 52.
 Mutua existentia unius personæ in alia non sal-
 vat æqualitatem earum in perfectione; si re-
 latio affert perfectionem relativam. n. 54.
 Non stat relationem divinam dicere perfectio-
 nem, & hæc esse unam, & communicabilem.
 ibid. pag. 53. n. 55. & 57.
 Nec stat esse relativam, huiusmodi perfectionem,
 & esse ad se, seu ad subiectum. n. 56.
 In relatione divina non datur in absoluteum dis-
 tinctum virtualiter ab essentia. pag. 54. nu-
 mer. 60.
 Qui conceptus reperiantur in relatione divina,
 & quomodo correspondeant relationi crea-
 tæ? pag. 55. n. 63.
 Quod relatio creata, prout distincta à substan-
 tia, afferat propriam perfectionem, & non re-
 latio divina, oritur ex imperfectione illius,
 nempe, quia est accidens. pag. 56. n. 65.
 Relatio divina secundum ad præcindit à con-
 venientia, & disconvenientia. pag. 57. nu-
 mer. 68.
 Cur relatio divina ratione impliciti sit amabilis,
 & non formale peccati ratione materialis? p.
 59. n. 75.
 Relationes divinarum non constituunt gradum im-
 materialitatis distinctum à gradu divinæ ef-
 sentiarum. pag. 60. n. 81.
 Adhuc admisso, quod origo in divinis dicat in
 recto aliquid relativum, non possunt relatio-
 nes divinarum, ut origines, constituere personas.
 ibid. disp. 3. pag. 78. n. 57.
 Cur relatio potius, quam origo constituat per-
 sonam, cum utraque concipiatur, ut tendens
 in aliud? num. 59.
 Cur relatio, ut origo, quia concipitur per mo-
 dum actionis, non constituat personam, & ta-
 men intellectio divina, licet concipiatur ve
 actio, constituit naturam divinam? ibid.

Ori.

Origo in divinis est prior relatione secundum
 esse ad, posterior vero eadem relatione, ut
 est forma hypothetica. ibid.
 In relatione divina est duplex conceptus inad-
 quatus, nempe, in, & ad. pag. 76. numer.
 52.
 Aliter loquendum de relationibus divinis, prout
 constituunt personas nostro modo imper-
 fectio concipiendi, & aliter prout à parte rei
 constituunt. ibid.
 Loquendo posteriori modo relationes, adhuc se-
 cundum manus ad constituunt personas. pag.
 77. num. 55.
Relativum.
 Oppositio relativam nullam dicit imperfectionem.
 tract. 6. disp. 2. pag. 39. n. 6.
 Relativa transcendentalia sunt perfecta, non ta-
 men prædicamentalia: & quare? pag. 50. nu-
 mer. 6.
Religio.
 Quare virtus religionis non sit in intellectu, &
 tamen ibi eliciat actus? tract. 11. disp. 2. pag.
 537. n. 26.
Representare, Representatio.
 Quodnam discrimen inter rem per se primò in-
 stitutam ad representandum, & eam, quæ
 non est ad id per se primò instituta? tract. 7.
 disp. 2. pag. 176. n. 12.
 Id, quod per se primò esse institutum ad essen-
 dum, limitatur per suum genus, & differen-
 tiam, ut non possit alia à se representare.
 ibid.
Res.
 Latius patet, quam perfectio. tract. 6. disp. 2. pag.
 56. num. 67.
 Res non est proprietas præcise entis participialiter
 sumpti, sed etiam entis nominaliter ac-
 cepti. ibid.
 In divinis sunt tres res. pag. 59. n. 77.
 Quid significet hoc nomen res? ibid.
Resistentia.
 Ad violentum requiritur resistentia ex parte
 passi. tract. 9. disp. 3. pag. 432. n. 2.
 An debeat esse activa, vel sufficiat passiva? nu-
 mer. 3.
 An creaturæ resistent Deo operanti, & quomo-
 dō? pag. 536. n. 19.
 Quo pacto Dæmones resistent illi insipienti po-
 nam? pag. 438. n. 23.

S

Sacramentum.

Forma Sacramentorum tradenda est sub
 communioribus in vnoquoque idiomate
 nominibus. tract. 6. disp. 1. pag. 27. n. 90.

Sapor.

Sapor unde erit in beatis. tract. 8. disp. 2. pag.
 372. n. 103.

Satiare.
 Satiare appetitum absolute non potest aliquod
 bonum determinatum. tract. 8. disp. 1. pag.
 324. n. 102.
 Potest satiari in sensu composito alicuius appre-
 hensionis. n. 104.
 In quo appetitus peccatoris satiatur? pag. 327.
 num. 10.
Scientia.
 In Angelis non est scientia, quæ formaliter tantum
 sit scientia, sed quæ est formaliter emi-
 nenter scientia, & intelligentia. tr. 7. disp. 2.
 pag. 220. n. 164.
 Scientia Angeli (specificatur à principijs, & scientia
 nostra à conclusionibus: & quare? ibid.
Scriptura.
 Verba sacre Scripturæ in proprio sensu acci-
 pienda, ubi nullum absurdum. tract. 7. disp. 1.
 pag. 154. n. 129.
Sensus.
 An sensus, dum sentit plura, an sentiat illa simul
 ut plura, vel ut unum? tract. 7. disp. 2. pag.
 223. n. 155.
 Omnes sensus in beatis exercebunt suas opera-
 tiones. tract. 8. disp. 2. pag. 372. n. 102.
 Omnes debent suo modo beatificari. ibid.
 Erunt in Cælo propria omnium sensibilia. num.
 103.
 Non immutabuntur physice, sed intentionaliter.
 ter. pag. 373. n. 105.
 A qua distantia objecta percipiant, præcipue vi-
 sus? n. 108.
 Sensus externi non recipiunt moralitatem in-
 trinsecam. tr. 10. disp. 2. pag. 492. n. 44.
 Non sunt intrinsece liberi. ibid.
 Non sunt susceptivi habituum. ibid.
 Quid dicendum sit de sensu communi? pag. 493.
 num. 45.
 Sensus interni sunt capaces moralitatis intrinse-
 cæ. ibid.
 In eis recipiuntur aliqui habitus. ibid.
 Non sunt proprie virtutes, & quare? n. 46.
Singularitas.
 Quomodo singularitas sit de essentia Angeli, &
 quomodo de essentia Dei? tract. 7. disp. 1.
 pag. 132. n. 59.
Sonus.
 Quomodo formandus in beatis per voce mit-
 tenda? tr. 8. disp. 2. pag. 372. n. 603.
Species.
 Quilibet species rerum creaturarum habet pro-
 prium Angelum deputatum ad sui custodiam.
 tr. 7. disp. 1. pag. 127. n. 38.
 Species intentionales per quod medium ad sen-
 sus beati perveniunt? tract. 8. disp. 2. pag. 372.
 n. 104. & seq.
 An ad visum pervenire possint per lineam re-
 flexam? pag. 373. n. 106.
 An de potentia absolute pervenire possint sine
 medio? ibid.

Ad

Ad quam distantiam possint obiecta immittere species sensibus beati? n. 108.
Species intelligibiles.
 De essentia speciei intelligibilis est esse actu intelligibilem. tract. 6. disp. 1. pag. 12. n. 39.
 Quomodo species dicat relationem similitudinis, & identitatis ad verbum, & ad obiectum, cum habeant eandem numero naturam? ibid. disp. 2. pag. 44. n. 26.
 Quomodo species representet obiecta secundaria. ibid. disp. 3. pag. 98. n. 109.
 Obiectum secundarium non vnitur intellectui per modum speciei, nec illum informat per aliquam aliam speciem. pag. 97. n. 108.
 Quanam conditiones requirantur ad rationem speciei intelligibilis. tract. 7. disp. 2. pag. 170. num. 2.
 Cur ad rationem speciei intelligibilis non obstat, quod sit per se subsistens? pag. 171. numer. 6.
 Species representans quidditative, licet abstractivè aliquod obiectum, est eiusdem immaterialitatis cum illo. pag. 173. n. 14.
 Species representans obiectum quidditative, etiam representat illud intuitivè, si sit existens. ibid.
 In qualibet specie ad unionem in esse intelligibili procedere debet unio eiusdem speciei in esse entitativo cum potentia: & quare? pag. 178. n. 26. & seq.
 Nulla substantia potest vnitri per intimum illatum intellectui Angelico, hincque deducendum non posse vnitri per modum speciei. numer. 27. & seq.
 In quo sensu intelligendum D. Thom. quod anima separata infunduntur species mediantibus Angelis? pag. 186. n. 50.
 Species intelligibilis non representat in actu secundo situra quoad exercitium existendi quod habitura sunt in tempore determinato. pag. 209. n. 120.
 Dum verò existunt, representant illa absque aliqua additione sui. ibid.
 Probabile est, quod species intelligibilis non est representatio formalis obiecti secundario representati, sed primario representati. pag. 195. n. 77.
 Probabile est etiam oppositum. ibid.
 Non stat, quod species intelligibiles Angeli sint proprietates eius sumptæ secundum esse entitativum, & accidentale, si non sunt proprietates secundum esse intelligibile. pag. 190. num. 64.
 Quæ unitas requiratur inter naturas specie distinctas, ut per viciniam speciem intelligibilem distincte represententur. pag. 193. n. 73. & deinceps.
 Cur essentia Angeli non vniatur cum suo intellectu ad cognitionem sui per modum verbi, si cur vnitur per modum speciei intelligibilis, pag. 172. n. 8.

Quare Angelus ex vi suæ cognitionis comprehendit suæ naturæ non comprehendat omnes species intelligibiles, quas de alijs rebus habet? pag. 177. num. 24. Vide *Species intelligibilis Angeli, Cognitionis Angeli, verbo Angelus.*

Spes.

Spes theologica respicit tanquam finem cui ipsam sperantem. tract. 8. disp. 1. pag. 326. numer. 109.
 Eius amor est concupiscentiæ, non amicitia. ibid.
 Spe nemo potest male uti. tract. 10. disp. 1. pag. 475. n. 76.

Spiratio.

Spiratio activa non distinguitur realiter, sed virtualiter à paternitate, & filiatione. tract. 6. disp. 2. pag. 40. num. 12. & pag. 42. num. 18.

Paternitas, & spiratio quare de seipsis prædicari nequeant? n. 19.

Sunt duæ relationes reales, si ly *reales* appelletur supra ly *relationes*, non autem si appelletur supra ly *duæ*. ibid.

Spiratio activa non asserat propriam subsistentiam? ibid. disp. 3. pag. 69. n. 25. & pag. 70. num. 28.

Eisdem illam asserat, non constitueret quartam personam: & quare? ibid.

Non intelligitur dimanare immediate à paternitate, & filiatione, sed à voluntate, prout connotat istas relationes. n. 29.

Spiratio activa est notio Patris, & Filij. pag. 75. n. 47.

Inter paternitatem, & spirationem passivam est oppositio relativa radicalis tantum. pag. 109. n. 145.

Similiter inter filiationem, & spirationem passivam. ibid.

Probabile est, quod ea radicalis oppositio concludit, ut illæ relationes distinguantur realiter solum radicaliter. ibid.

Probabile etiam est, quod hæc oppositio sufficiat ad distinctionem realem formaliter talem inter illas relationes. pag. 110. n. 146.

Cur in hypothese, quod Spiritus sanctus non procederet à Filio, constitueret spiratio passiva personam, & spiratio activa nunc non constituat personam? n. 149.

Spiritus sanctus.

Appellatur charitas? tr. 6. disp. 1. pag. 8. n. 23.
 Propterea procedit per voluntatem. ibid.
 Et etiam per *velle*, seu per amorem. pag. 12. num. 38.

Spiritus sancti processio cur per voluntatem? pag. 28. n. 92. & seq.

Quare Spiritus sanctus appellandus? n. 93.

Spiritus sancti processio non est generatio. pag. 30. n. 100.

Quia non evadit similis ex vi processiois suo principio *quod* in natura. n. 101.

Et

Et quia eius processio non est prima. n. 102.
 Et quia procedit à duobus personis. n. 103.

Spiritus sancto solum communicatur ex vi processiois totum id, quod est de linea voluntatis, & cætera prædicata divina tantum identice. n. 104.

Si Spiritus sanctus procederet in similitudinem naturæ, etiam procederet ut imago. pag. 31. n. 105.

Ex vi processiois communicatur ei aliquid divinum: & pro quo supponat. pag. 32. num. 109.

Licet habeat naturam divinam per processioem, non tamen habet illam formalissimè ex vi processiois. pag. 33. num. 113. & num. 114.

Quomodo Spiritui sancto possit communicari ex vi processiois attributum amoris, quin prius communicetur natura, à qua oritur attributum. pag. 34. n. 117.

Eisdem communicetur ei natura divina prius in executione, non tamen formalissimè ex vi processiois, sed tantum identice, & per accidens. ibid.

Ex vi processiois communicatur illi tantum amor, alia vero prædicata divina identice, cum verbo divino communicetur formaliter, & ex vi processiois, tam natura divina, quam attributa, licet cum ordine quodam: & ratio disparitatis. ibid.

Processio eius non est identice generatio, licet identice communicetur ei natura divina, & quomodo hoc est explicandum? ibid.

Spiritus sanctus procedit ut Deus spiratus, non tamen ut Deus. pag. 34. n. 119.

Absolute loquendo est Deus formaliter, sed tamen in ratione termini suæ processiois non est formaliter Deus, sed identice. ibid.

Quomodo procedat ut subsistens subsistentia relativa? ibid.

Licet formaliter procedat ut subsistens, identice tamen procedit ut subsistens in natura divina, & ut persona. ibid.

Ut est terminus formalis suæ processiois, procedit distinctus à suo principio: non tamen ut subsistens in aliqua natura. ibid.

Non communicatur ei ex vi processiois existentia divina. pag. 25. n. 120.

In Spiritu sancto est quadruplex *amari*, & quodnam communicatur ei ex vi processiois. pag. 36. n. 123.

Cur in Spiritu sancto detur quadruplex *amari*, cum in verbo divino non detur nisi triplex *intelligi*. n. 124.

Pater per paternitatem distinguitur realiter à Spiritu sancto. ibid. disp. 3. pag. 84. n. 73.

Cur, si verbum procedit ex cognitione creaturarum possibilem, non procedat Spiritus sanctus ex amore carnis? ibid.

Repugnantibus creaturis ex ijs, quæ nunc possunt

subiles sunt, verbum non procederet eisdem rationis, ac nunc. pag. 101. n. 120.

Verbum non procedit per se ex cognitione futurorum. pag. 102. n. 122.

Spiritus sanctus verè procedit à Filio. pag. 103. num. 128.

Quomodo ex eo, quod Spiritus sanctus procedat per modum amoris, deducendum, quod procedat à Filio? ibid.

Procedit à Verbo, tanquam à principio *quod*, & quomodo hoc probatur? pag. 104. n. 129.

Si Spiritus sanctus non procederet à Verbo, non distingueretur realiter ab illo. pag. 105. num. 134.

Nec processiones Filij, & Spiritus sancti essent realiter distinctæ, sed virtualiter. p. 107. n. 138.

Quanam esset oppositio inter Patrem, & Spiritum sanctum, ex hypothese, quod Spiritus sanctus non procederet à Patre? pag. 108. numer. 142.

Si Spiritus sanctus à Patre non procederet, sed à Filio, adhuc realiter distingueretur à Patre: & quare? ibid.

Potest concedi, quod Spiritus sanctus procedat mediate, & immediate à Patre, & quomodo hoc verificetur? pag. 109. n. 144.

In quo sensu dicatur, quod Spiritus sanctus procedat à Patre per Filium? ibid.

Si Spiritus sanctus non procederet à Filio, non essent duæ personæ, sed una. pag. 110. n. 147.

Tunc, Spiritus sanctus non esset eiusdem rationis, ac nunc est. pag. 111. n. 152.

Pater, & Filius sunt unum principium Spiritus sancti. pag. 112. n. 154.

Pro quo supponat ly *principium*? ibid.

Pater, & Filius diligunt se Spiritu sancto. num. 155.

Et quare non spirant Spiritu sancto? pag. 113. n. 157.

Cur non concedendum, quod Pater est sapiens sapientia genita, sicut conceditur, quod Pater & Filius diligunt se Spiritu sancto? ibid.

Solus Spiritus sanctus est donum ex vi processiois, & proprietatis personalis: & quare? ibid. pag. 114. n. 160.

In missione visibili Filij visibilis creatura se habet ut terminus *ad quem*; secus verò in missione Spiritus sancti: & quare? pag. 114. num. 166.

In missione est duplex habitudo rei, missæ, alia ad mittentem, & alia ad id, cui fit missio. ibid.

In missione visibili Spiritus sancti est novo modo in creatura visibili præcisè tanquam in signo, sed Filius est in natura humana per unionem substantialem: & quare? pag. 116. n. 168.

Filius mittitur tanquam sanctificationis author, sed Spiritus sanctus tanquam sanctificationis iudicium: & quare? ibid.

Quæ